

WYROK

1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2013r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Bogdan Gierzyński

Protokolant: sekretarz sądowy Ewa Naróg

po rozpoznaniu w dniu 06 maja 2013r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania A. J. Usługi (...) z siedzibą w R. i K. J. (...) z siedzibą w R. (...)

przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

przy udziale zainteresowanego: Miejskiego Zakładu (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ż.

o ochronę konkurencji

na skutek odwołania A. J. Usługi (...) z siedzibą w R., K. J. (...) z siedzibą w R. (...) od Decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 15 listopada 2010 roku Nr (...)

1. **Oddala odwołanie,**

2. **Zasądza solidarnie od A. J. Usługi (...) z siedzibą w R. i K. J. (...) z siedzibą w R. (...) na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

SSO Bogdan Gierzyński

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 listopada 2010 r. Nr (...) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Prezes UOKiK), po przeprowadzeniu postępowania antymonopolowego wszczętego na wniosek K. J. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w R. (...) oraz A. J. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Usługi (...) w R. przeciwko Miejskiemu Zakładowi (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ż., nie stwierdził stosowania praktyki ograniczającej konkurencję, o jakiej mowa w art. 8 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2005 r. Nr 244, poz. 2080 z późn. zm.), polegającej na nadużywaniu przez Miejski Zakład (...) Sp. z o.o. pozycji dominującej na rynku udostępniania przystanków autobusowych w znaczeniu infrastruktury przystankowej służącej wygodzie pasażerów znajdujących się na terenie miasta Ż. polegającej na narzucaniu uciążliwych warunków umów, przynoszących narzucającemu te warunki nieuzasadnione korzyści poprzez zobowiązanie przedsiębiorców prowadzących działalność przewozową do uiszczania kwoty 0,20 zł netto za każde zatrzymanie się na przystanku tytułem partycypacji w kosztach utrzymania przystanków w należyтым stanie porządkowym i technicznym.

Od powyższej decyzji A. J. i K. J. (powodowie, odwołujący się) złożyli odwołanie. Zaskarżyli decyzję w całości i zarzucili jej:

1. naruszenie przepisu prawa materialnego a to art. 8 ust. 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez jego nie zastosowanie i uznanie, iż (...) Sp. z o.o. nie stosuje praktyki ograniczającej konkurencję o której mowa w przywołanym powyżej przepisie prawa, podczas gdy z ustaleń przeprowadzonego postępowania antymonopolowego jednoznacznie wynika, iż postępowanie (...) w całości wyczerpuje przesłanki wykorzystywania pozycji dominującej na rynku, poprzez narzucanie podmiotom prowadzącym działalność w zakresie usług transportowych uciążliwych warunków umów, przynoszących narzucającemu te warunki nieuzasadnione korzyści,
2. błąd w ustaleniach faktycznych sprowadzający się do uznania, iż przedsiębiorcy prowadzący działalność w zakresie osobowego transportu drogowego zobowiązani są do partycypacji w kosztach budowy konserwacji czy napraw infrastruktury przystankowej, podczas gdy obowiązek taki nie wynika z jakiegokolwiek przepisu prawa, natomiast obowiązku te obciążają gminę, jako jej zadanie własne w oparciu o przepisy ustawy o samorządzie gminnym,
3. błąd w ustaleniach faktycznych sprowadzający się do uznania, iż (...) Sp. z o.o. nie stosuje praktyk przymuszających, mających na celu ściąganie od wszystkich przewoźników należnych według (...) świadczeń za zatrzymywanie pojazdów na przystankach, podczas gdy z dokumentów przedstawionych przez wnioskodawców należy wyciągnąć wnioski odmienne,
4. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na oparciu merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy na podstawie zestawień (wyliczeń przychodów) faktycznie przekazywanych świadczeń przez przedsiębiorców mających podpisane umowy z (...), podczas, gdy na gruncie niniejszej sprawy należało dokonać wyliczeń nie w oparciu o przychody faktyczne lecz o przychody, które uzyskiwałoby (...) w sytuacji gdyby wszyscy przedsiębiorcy korzystający z infrastruktury przystankowej uiszczali kwoty zaproponowane przez dominanta,
5. naruszenie przepisów postępowania, zobowiązujących organ do całościowego zbadania sprawy, co w konsekwencji doprowadziło do sytuacji w której organ uznał za nieuzasadniony koszt jednego zatrzymania na przystanku w kwocie 0,20 zł netto, podczas gdy znakomita większość administrowanych przez (...) przystanków, to po prostu słupki wbite w ziemię nie wymagające jakichkolwiek nakładów, a z pewnością nie takich jak wiaty czy przystanki definiowane jako budowle małej architektury.

Mając powyższe na uwadze, przy powołaniu się na przepis art. 479^{31a} § 3 k.p.c. powodowie wnieśli o:

1. zmianę zaskarżonej decyzji i uznanie za ograniczającą konkurencję i naruszającą zakaz o którym mowa w art. 8 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. Nr 244, poz. 1834) praktykę, polegającą na nadużywaniu przez Miejski Zakład (...) Sp. z o.o. pozycji dominującej na rynku udostępniania przystanków autobusowych znajdujących się na terenie Ż. poprzez narzucanie uciążliwych warunków umów, przynoszących narzucającemu te warunki nieuzasadnione korzyści poprzez zobowiązanie przedsiębiorców prowadzących działalność przewozową do uiszczania kwoty 0,20 zł netto miesięcznie za każde zatrzymanie się na przystanku tytułem partycypacji w kosztach utrzymania przystanków w należytym stanie porządkowym i technicznym i nakazanie zaniechania stosowania tej praktyki,
2. nałożenie na (...) Sp. z o.o. kary pieniężnej w wysokości stosownej wedle uznania Wysokiego Sądu,
ewentualnie
3. uchylene powyżej oznaczonej decyzji Prezesa UOKiK i przekazanie sprawy organowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Powodowie wnieśli ponadto o:

1. w oparciu o przepis art. 248 § 1 k.p.c. aby Wysoki Sąd zwrócił się do Urzędu Miasta Ż. o udzielenie informacji i przesłanie stosownej dokumentacji wskazującej, iż Miasto Ż. przekazuje (...) w Ż. kwoty pieniężne tytułem kosztów

budowy, odbudowy, konserwacji infrastruktury przystankowej, co wskazywałoby że kosztów tych nie ponosi (...), a gmina jako jej zadanie własne,

2. przeprowadzenie dowodów wskazanych w uzasadnieniu odwołania oraz

3. zasądzenie kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes UOKiK wniósł o oddalenie odwołania w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny.

Miejski Zakład (...) Sp. z o.o. (...) prowadzi działalność gospodarczą na podstawie wpisu do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...), której przedmiotem jest m.in. transport pasażerski miejski oraz pozostały pasażerski transport lądowy, pozostała działalność usługowa, gdzie indziej nie sklasyfikowana.

Pismem z dnia 31.12.2004 r. Miasto Ż. (Burmistrz Miasta) przekazał w utrzymanie i zarządzanie (...) w Ż. przystanki komunikacji miejskiej na terenie Miasta Ż. wymienione w załączniku (K 58-61, 146-148 akt adm.). W piśmie tym zastrzeżono, że „Jak wynika z przepisów ustawowych, utrzymywanie przystanków komunikacyjnych należy do obowiązków przedsiębiorców użytkujących tereny służące komunikacji publicznej, w tym w przypadku (...) w Ż.”.

W zarządzie (...) pozostają 72 przystanki autobusowe (K 617 – 619 akt adm.), natomiast oprócz tego na terenie Ż. istnieje 1 przystanek zarządzany przez (...).

23.02.2006 r. została przyjęta Uchwała Nr (...) Rady Miejskiej w Ż. z dnia 23 lutego 2006r. w sprawie: Regulaminu utrzymania Czystości i Porządku na terenie Miasta Ż. (dowód: karty nr 62 – 73 akt adm.). W Rozdziale II § 3 ust. 3 przedmiotowego regulaminu zastrzeżono, iż „Uprzątnięcie i pozbycie się błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z przystanków komunikacyjnych należy do obowiązków przedsiębiorców użytkujących tereny służące komunikacji publicznej” (dowód: karta nr 64 akt adm.). Stosownie do § 23 ust. 1 regulaminu „Nadzór nad przestrzeganiem przepisów Regulaminu pełnią: Burmistrz Miasta, Straż Miejska oraz inne służby w zakresie swej właściwości”. Zgodnie z § 23 ust. 4 „W przypadku stwierdzenia niewykonania obowiązków określonych w § 3 ust. 1 pkt 1, 2 i 6 oraz ust. 2, 3 i 4 Regulaminu, Burmistrz Miasta Ż. wyda decyzję nakazującą wykonanie obowiązku. (...)” (dowód: karta nr 72 akt adm.).

K. J. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą Firma (...) w R. (dowód: karta nr 115, 126 akt adm.).

A. J. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą Usługi (...) w R. (dowód: karta nr 104, 132 akt adm.).

Zgodnie z wykazem przystanków komunikacji miejskiej zlokalizowanych na terenie Ż. przekazanych w utrzymanie i zarządzanie (...), na terenie Ż. istnieją 72 przystanki autobusowe administrowane przez ten podmiot (dowód: karty nr 59 – 61 akt adm.).

Kwestie porządkowe związane z korzystaniem z przystanków normuje Uchwała Nr (...) Rady Miejskiej w Ż. z dnia 23 lutego 2006 roku w sprawie: Regulaminu Utrzymania Czystości i Porządku na terenie Miasta Ż. (dowód: karta 62 – 75 akt adm.).

O konieczności zawarcia dwóch umów, tj. umowy z (...) o konserwację i naprawę przystanków oraz z (...) Sp. z o.o. w zakresie oczyszczania przystanków, przedsiębiorcy będący odwołującymi się w niniejszej sprawie zostali poinformowani pismem Urzędu Miejskiego w Ż. z dnia 05.12.2003r. (dowód: karty nr 135, 166, 341 akt adm.). Pismem z dnia 05.12.2003r. Urząd Miejski w Ż. wyraził zgodę na zatrzymywanie się na wyszczególnionych przystankach, jednakże pod warunkiem spisania stosownych umów oraz uiszczenia określonych w nich kwot. W piśmie tym zastrzeżono, iż w sytuacji, gdy należności nie będą regulowane, zgoda zostanie cofnięta.

W tych okolicznościach strony niniejszego postępowania zawarły dnia 11.12.2003r. umowy określające zasady korzystania przez powodów z przystanków komunikacji miejskiej na terenie Miasta Ż. będących w zarządzie (...). Stosownie do tych umów przewoźnicy zostali zobowiązani do zapłaty Zakładowi kwoty 0,20 zł netto za każde zatrzymanie się na przystanku (dowód: karty nr 27 - 30, 342 akt adm.). Zgodnie z § 2 rzeczonych umów opłata za każdorazowe zatrzymanie się na przystanku stanowiła opłatę za naprawę i konserwację przystanków.

W piśmie z dnia 16.06.2006r. kierowanym do Prezesa UOKiK przedsiębiorcy poinformowali, że sprawa utrzymywania przystanków w należyłym stanie porządkowym nie była przez nich lekceważona, a przez cały czas trwania umowy z (...) płacili oni kwotę 35 złotych netto miesięcznie za porządkowanie przystanków (dowód: karta nr 101 akt adm.).

A. J. był związany umową z dnia 15 grudnia 2003r. dotyczącą ręcznego sprzątnia oraz wywozu odpadów komunalnych z przystanków autobusowych zlokalizowanych w Ż. przy ul. (...) zawartą z Przedsiębiorstwem Usług (...) Sp. z o.o. w Ż. ((...)) na czas nieokreślony (dowód: karty nr 106 – 107 akt adm.). Przedmiotowa umowa opiewała na 35 zł netto miesięcznie. Okoliczność, że opłaty te faktycznie były ponoszone dokumentują kopie faktur przekazane w toku niniejszego postępowania opiewające na 37,45 zł (dowód: karty 167, 345 akt adm.).

W tym samym czasie był on związany umową z dnia 11.12.2003r. z (...), której przedmiotem było korzystanie z wyszczególnionych przystanków w celu zatrzymywania się autobusów (dowód: karta nr 108 akt adm.). Umowa ta została zawarta na okres 3 lat. Stosownie do niej przedsiębiorca był zobowiązany do wnoszenia opłat za każdorazowe zatrzymanie się na przystankach w wysokości 0,20 zł: netto za jeden kurs, za naprawę i konserwację przystanków. W umowie tej zastrzeżono, że przedsiębiorcy przysługuje prawo do wywieszenia własnego rozkładu jazdy na wskazanych przystankach.

Dnia 02.11.2005 r. (...) przedłożył przedsiębiorcy do podpisu nową umowę, której to nie podpisał on z uwagi na fakt, iż jak sam zaznaczył wymóg utrzymania porządku i czystości na przystankach spełniał on korzystając z usług (...) na podstawie umowy z 16.12.2003. (dowód: karta nr 315 akt adm.). Umowa ta obowiązywała do 31. 03. 2007r., a zatem do czasu, gdy wygasła z uwagi na jej wypowiedzenie przez (...) (dowód: karta nr 316 akt adm.)

Identycznie sytuacja kształtowała się odnośnie drugiego z odwołujących się tj. K. J. (dowód: karty nr 111 - 112, 343 – 344 akt adm.). Umowę taką K. J. zawarł z (...), a na dowód tego, że był on z (...) Sp. z o.o. związany umową przedstawił przykładowe faktury VAT za świadczone na jego rzecz usługi porządkowe (dowód: karty nr 153, 155, 189, 345 akt adm.). Również i ta umowa o oczyszczanie przystanków została przez (...) wypowiedziana, w związku z czym obowiązywała ona jedynie do 31. 03. 2007r. (dowód: karta nr 316 akt adm.).

W/w umowy dotyczące sprzątnia przystanków zostały wypowiedziane przez (...) Sp. z o.o. dnia 26. 02. 2007r. (dowód: karta nr 346 akt adm.) pismami, w których (...) informowało, że (...) przejął w zarządzanie przystanki zlokalizowane na terenie Ż., w związku z czym to (...) odpowiada w całości za utrzymanie porządku i czystości. W pismach tych dodano, że w sprawie korzystania z przystanków autobusowych na terenie Miasta Ż. od kwietnia 2007r. należy zwrócić się do (...).

Od kwietnia do końca grudnia 2007r. obowiązki w zakresie utrzymania przystanków w czystości odwołujący się spełniali we własnym zakresie w odniesieniu do wszystkich przystanków na terenie Ż., z których korzystali, po czym w 2008r., jak w i 2009r. zajmowały się tym w ich imieniu wyspecjalizowane firmy (dowód: karty nr 347 - 349, 397 -405,407-414 akt adm.).

Umowy zawarte przez A. J. oraz K. J. obowiązujące w 2009r. zostały jednak rozwiązane na wniosek podmiotu sprzątającego z dniem 31. 07. 2009r. (dowód: karty nr 469, 470 akt adm.), co wynikało z faktu postawienia mu zarzutu nielegalnego porządkowania przystanków. Tożsamy zarzut został postawiony również osobie, której umowa dotyczyła świadczenia usług porządkowych w 2008r., przy czym także odwołujący się zostali oskarżeni o popełnienie wykroczenia z art. 10 pkt 2 oraz 6 pkt 1 ustawy z dnia 13.09.1996r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (t. j. Dz. U. z 2005r., Nr 236, póź. 2080 z późn. zm). Wszystkie w/w postępowania zostały wszczęte na wniosek (...).

(...) wskazał, że ponosi koszty utrzymania przystanków, ich naprawy, co udokumentował przedstawiając zlecenia robocze (dowód: karty nr 197 – 200 akt adm.), zestawienie kosztów mycia wiat przystankowych w okresie od 01.06, – 30. 09. 2006r. (dowód: karta nr 201 akt adm.), rachunek dla (...) za koszenie trawy wokół przystanków :wraz z wykazem przystanków, których on dotyczy (dowód: karty nr 202 – 203 akt adm.), faktury za oczyszczanie przystanków z odpadów (dowód: karta nr 204 akt adm.), faktury za materiały służące do porządkowania przystanków (dowód: karty nr 205 – 206 akt adm.). (...) udokumentował również okoliczność, że wiaty ulegają zniszczeniu, w związku z czym konieczne jest ponoszenie opłat z tytułu wykonywanych napraw (dowód: karty nr 207 – 209 akt adm.). Ustalono, że (...) ponosił koszty związane z utrzymaniem przystanków (dowód: karty nr 194, 234 – 239 akt adm.), na które składały się również koszty zakupu środków czystości i urządzeń do mycia wiat, konserwacja i naprawa przystanków, koszty utrzymania czystości i porządku na przystankach, koszty podatku od nieruchomości oraz koszty amortyzacji wiat przystankowych (dowód: karta nr 422 akt adm.).

Łączny koszt utrzymania wszystkich przystanków w 2006 r. wyniósł 100 034,37 zł. i ustalenia Prezesa UOKiK nie zostały w ocenie Sądu skutecznie podważone. Okolicznością bezsporną jest natomiast, że ilość zatrzymań na tych przystankach wyniosła w 2006 r. 1 057 487 zł. Koszt przypadający na jedno zatrzymanie wynosił zatem 0,12 zł.

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Bezasadny jest w szczególności zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegający na ustaleniu, że przedsiębiorcy prowadzący działalność gospodarczą w zakresie osobowego transportu drogowego zobowiązani są do partycypacji w kosztach budowy, konserwacji i napraw infrastruktury przystankowej. Wprawdzie skarżący ma rację, że zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty w zakresie gminnych dróg, ulic, mostów, placów oraz organizacji ruchu drogowego, lokalnego transportu zbiorowego i utrzymania gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej oraz obiektów administracyjnych należą do zadań własnych gminy, jednak nie oznacza to, że gmina zadania te realizować ma nieodpłatnie (art.7 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym). Przeciwnie, w zakresie nie wyłączonym ustawami, gmina jako właściciel może pobierać opłaty np. jako formę pożytków wynikających z prawa własności lub wynagrodzenia za usługę bądź korzystania z rzeczy. Żadna ustawa nie zabrania pobierania opłat z tytułu udostępniania przystanków. W celu wykonywania zadań gmina może tworzyć jednostki organizacyjne, a także zawierać umowy z innymi podmiotami, w tym z organizacjami pozarządowymi (art. 9 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym). Gmina M. Ż. mogła zatem zawrzeć umowę o zarządzanie przystankami znajdującymi się na jej terenie, obejmującą uprawnienie do zawierania umów z przewoźnikami korzystającymi z tych przystanków i pobierania od nich opłat za to.

Za bezprzedmiotowy należało również uznać zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że zainteresowany nie stosuje praktyk przymuszających w celu ściągnięcia opłat. Jak bowiem wynika z treści art.8 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, nadużywanie pozycji dominującej polega w szczególności na narzucaniu przez przedsiębiorcę uciążliwych warunków umów, przynoszących mu nieuzasadnione korzyści. Istotą praktyki jest zatem samo dążenie do zawarcia umowy zawierającej uciążliwy i przynoszący nieuzasadnione korzyści warunek. Fakt zawarcia takiej umowy czy egzekwowanie jej postanowień stanowi jedynie skutek praktyki.

Bezprzedmiotowy z powyższych względów jest także zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że zainteresowany nie stosuje praktyk przymuszających, mających na celu ściągnięcie opłat za zatrzymanie pojazdów na przystankach od wszystkich przewoźników.

Wbrew zarzutom odwołania nie ma znaczenia w sprawie wielkość przychodów z tytułu opłat za korzystanie z przystanków, a w szczególności czy należy brać pod uwagę przychody, których zainteresowany nie uzyskuje od części przewoźników chociaż powinien. Powód nie kwestionuje bowiem ustaleń pozwanego co do wysokości wydatków ponoszonych na utrzymanie przystanków w poszczególnych latach ani ilości zatrzymań na nich przez pojazdy

zainteresowanego i innych przewoźników. Te dwie wielkości a nie wielkość przychodów stanowiły podstawę do obliczenia średniego kosztu jednego zatrzymania.

Ustalony przez pozwanego faktyczny koszt zatrzymania jednego pojazdu przez przewoźnika korzystającego z przystanków zgodnie z umową o partycypacji wynosił 0,12 zł w roku 2006 (tabela nr 8 na str. 36 Decyzji).

Wyliczenia tego powód w skuteczny sposób nie podważył, gdyż nie wskazał w tym zakresie żadnych konkretnych faktów. Okoliczność, że gmina miasto Ż. przekazuje zainteresowanemu środki finansowe na koszty budowy, konserwacji i naprawa infrastruktury przystankowej mają charakter jedynie przypuszczenia powoda, a ponadto nie zostały zgłoszone w tym zakresie w sposób prawidłowy wnioski dowodowe, gdyż strona żądająca od swego przeciwnika procesowego lub innego podmiotu przedstawienia dokumentu w sądzie powinna go szczegółowo oznaczyć w celu umożliwienia sądowi wydania postanowienia dowodowego. (por. także postanowienie SN z dnia 16 września 1971 r., II CZ 114/71, OSNC 1972, nr 2, poz. 39.).

Nie zostały również skutecznie podważone ustalenia pozwanego w zakresie kosztów utrzymania przystanków ponoszonych przez zainteresowanego. Powód w tym zakresie jedynie zgłosił swoją wątpliwość, bez podania jakichkolwiek konkretnych faktów, podważających ustalenia pozwanego, lub chociażby własnych wyliczeń.

Podkreślić należy, że postępowanie w sprawie odwołań od decyzji Prezesa UOKiK, kontrola legalności i zasadności zaskarżonej decyzji obejmuje wyjaśnienie tego, czy jej faktyczna podstawa została prawidłowo ustalona, czy nie pominięto dowodów korzystnych dla przedsiębiorcy wnoszącego odwołanie. Sąd rozpatrując sprawę co do jej istoty, opiera się na zebranych w sprawie materiale. Ustalenia zaskarżonej odwołaniem decyzji są związane z okolicznościami i dowodami w niej powołanymi. Nie tracą one znaczenia tylko ze względu na wniesienie odwołania. Rzeczą odwołującego się – stosownie do art.479⁶ k.p.c. -jest określenie zakresu spornych kwestii sprawy (przytoczenie zarzutów) i wykazanie zasadności przytoczonych zarzutów przez „wskazanie dowodów”. (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2011 r. , sygn. III SK 4/10).

W świetle powyższego zważyć należało, że żądana cena 0,20 zł. za zatrzymanie pokrywa poniesiony średni koszt, dając ok. 30% zysk i należny podatek. Żądana cena jest w ocenie Sądu ceną uczciwą i w związku z tym jej pobieranie nie może być uznane za osiąganie nieuzasadnionych korzyści. Sąd podziela bowiem stanowisko pozwanego, że przy wyliczaniu ceny za zatrzymanie trudno precyzyjnie przewidzieć całkowity koszt utrzymania przystanków w należyłym stanie. Na koszty te wpływają bowiem okoliczności nie dające się przewidzieć np. okres odśnieżania, celowe dewastacje, uszkodzenia w wyniku wypadków komunikacyjnych itp.

Podkreślić należy, że skoro zarzucana praktyka odnosi się do działań podejmowanych przez zainteresowanego wobec przewoźników, w tym powoda, w 2006 r., zdarzenia późniejsze nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Z tych względów odwołanie należało oddalić wobec braku podstaw do jego uwzględnienia (art.479^{31a} § 1 k.p.c.).

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu, zasądając na rzecz pozwanego koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych (art.98 k.p.c.)

SSO Bogdan Gierzyński